

Predikan i Kyrkhults kyrka 2010 av Tobias Bäckström

Söndagen efter Alla helgons dag

”Vårt evighetshopp”

Job 17:15-16

1 Kor 15:35-49

Joh 6:37-40

Ps: 298, 172, 321, 313

Hur kan vi veta vad som händer efter döden? Vi kan ju inte se in i den andra sidan. Och vi kan inte se in i framtiden. Så hur säkra kan vi vara på att vi en dag ska få uppstå? Ingen har ju kommit tillbaka från det döda för att berätta det för oss.

Ja, det där sista är ju faktiskt inte riktigt sant! Det finns ju en som har gjort just detta! Jesus har återvänt från dödsriket, han har redan en gång uppstått från det döda. Och just eftersom han har det kan han också säga, som i dagens evangelium: ”Jag skall låta dem uppstå på den sista dagen.” Hos alla andra så hade den meningen bara varit tomma och innehållslösa ord. Men inte när de kommer från Jesus, han har makt att sätta bakom orden, han har makten över döden och dödsriket, eftersom han själv har uppstått och besekrat döden!

Så hade inte Jesus uppstått så hade vår framtida uppståndelse bara varit en from förhoppning. En önskan som vi stilla kunnat drömma och trösta oss med när ångesten över döden sätter in.

Men nu är det något mer än så. Det finns en konkret historisk händelse som vårt hopp bygger på, en händelse som var så omvälvande att hela världshistorien skulle påverkas och ta en ny inriktning. Från och med Jesus uppståndelse så är inget vad det en gång var.

När vi säger att vi som kristna har ett evighetshopp, ett hopp om evigt liv, så betyder ju inte det att vi går omkring och håller tummarna, ungefär som man hoppas att få vinst på en lott man köpt. Att ha ett hopp i det här sammanhanget innebär visshet om att lotten verkligen kommer att utfalla med högsta vinsten. Vi har ett löfte att luta oss mot och vi vet att han som gett oss löftet har makt att göra detta.

Men kommer vi då verkligen uppstå kroppsligen? Och vilken kropp kommer vi då ha? Det var precis de frågorna som församlingen i Korint ställde sig och som Paulus reder ut i sitt svar till dem.

De tidiga kristna ibland annat Korint var uppvuxen i en grekisk kultur och med dess tankesystem. Där drog man en skarp skillnad mellan ande och materia, mellan själ och kropp. Materialen, kroppen var mindre värd än anden, i vissa kretsar sågs kroppen till och med som ond, som själens fångelse.

Det som Paulus och andra missionärer undervisade om var något radikalt nytt; att vi är skapade till Guds avbild, att även kroppen är något gott, och utan kropp så är vi inte hela människor. Därför måste även vår kropp vara med i himlen.

Men jag tror inte att detta bara ställde till problem för Korintierna utan även för många idag. Vi har idag ett mycket komplicerat förhållande till kroppen och det kroppsliga. Å ena sidan så dyrkas kroppen, åtminstone så länge den är ung, frisk och stark. Nakna, unga kroppar

exploateras på reklampelare och får oss att köpa mer. Så nog har vi en positiv syn på kroppen idag, eller har vi det?

Å andra sidan är ju kroppen ett stort problem. Den åldras och förfaller medan vi inombords kan känna oss alltid lika ungdomliga. Missköter vi vår kropp så får vi ont, vi får ökad risk för en rad sjukdomar. Den ger oss komplex och dåligt självförtroende om den inte motsvarar idealet. Och då lägger vi ner förmögenheter på att fixa till våra kroppar. Ja vi är beredda att underkasta oss smärtsyllda och riskfyllda operationer för detta, så stark är vår längtan efter den perfekta kroppen.

Jag skulle nog vilja säga att vi idag har ett komplicerat förhållande till det kroppsliga. För de flesta människor vållar kroppen mer problem än glädje. Så vad ska vi med kroppen i himlen, hade det inte varit bättre att slippa eländet där? Någon slags andlig ljuskropp kanske man kan tänka sig, men helst inte mer.

Ja, genom hela kyrkans historia så har frestelsen att släppa kroppens uppståndelse varit nära. Tankar om att kroppen är själens fängelse som befrias vid döden har ständigt konkurrerat med en kristen syn på kroppen. För det är viktigt att poängtera att det inte är någon kristen syn att kroppen skulle vara mindre värd än vår ande.

Men det Paulus talar om är också att vi kommer att få nya kroppar. Våra himmelska kroppar kommer att vara odödliga, så som Gud en gång hade tänkt sig det. Vår längtan efter friska starka kroppar har sin förklaring. Vi är inte skapade för en sådan här värld, en värld fallen i synd med sjukdom och förfall som följd.

Men kommer vi då att känna igen varandra, om vi nu får nya kroppar? Ja, Paulus har bilden av ett frö som läggs i jorden för att dö, och som växer upp i form av en planta. Det finns en kontinuitet mellan fröet och plantan. Det växer inte upp ett päronträd om man sår en äppelkärna, på samma sätt så finns det en kontinuitet mellan våra kroppar här och våra himmelska kroppar.

I sig bär fröet på en enorm kraft och potential för framtiden. När det sås dör det för att ge liv åt något större – samma, men ändå helt annorlunda. En människas liv kan knappast anses vara oansenligt, men ändå menar Paulus att det bär på något så oerhört mycket mer. Att något som vi ännu bara kan ana, och knappt ens det, väntar på oss.

Varken kroppens åldrande eller döden behöver vara något som ger oss ångest. Vårt evighetshopp låter oss leva ut våra liv här och nu utan att vi behöver fastna i en fixering för att till varje pris hålla oss unga och friska. Det som väntar på oss är ändå så mycket bättre. Som Paulus skriver på ett annat ställe i samma brev: ”Ännu ser vi en gåtfull spegelbild, då ska vi se ansikte mot ansikte.”